

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie T. W.

skazanego za czyn z art. 190a § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 14 listopada 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 24 kwietnia 2024 r., sygn. akt II Ka 167/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 8 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 539/23

**postanowił:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem z dnia 8 grudnia 2023 roku, w sprawie o sygn. akt II K 539/23 przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.:

I. oskarżonego T. W. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 22 marca 2023 roku do dnia 9 lipca 2023 roku w Ł., woj. [...] uporczywie nękał byłą żonę K. S. wzbudzając u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poniżenia i udręczenia oraz istotnie naruszał

jej prywatność w ten sposób, że śledził ją i nachodził w miejscu zamieszkania, nagrywał, utrudniał jej swobodne przemieszczanie się, wypowiadał wobec niej groźby zamachu na jej życie i zdrowie, które to groźby wzbudziły u niej realną obawę, że zostaną spełnione, a także wyzywał ją słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe i pomawiał ją o zachowania, które mogły poniżyć ją w opinii publicznej, a nadto działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nie stosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie prawomocnym wyrokiem z dnia 24 stycznia 2022 roku sygn. akt II K 619/21 zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 57 b k.k. wymierzył mu karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. W. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną K. S. oraz zbliżania się do niej na okres 5 (pięciu) lat, określając na podstawie art. 41 a § 4 k.k. minimalną odległość na jaką wymieniony może się zbliżyć na 30 (trzydzieści) metrów;

III. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej K. S. środek kompensacyjny w postaci nawiązki w kwocie 6000 (sześć tysięcy) złotych;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. S. kwotę 3075 (trzy tysiące siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 09 lipca 2023 roku godz. 11:05 do dnia 01.09.2023 r. godz. 11:05;

VI. zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, określając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2024 roku, sygn. akt II Ka 167/24 po rozpoznaniu wniesionych apelacji:

- I. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego T. W. karę pozbawienia wolności podwyższył do 3 (trzech) lat;
- II. w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy;
- III. zasądził od oskarżonego T. W. na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. S. 840 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z udziałem jej pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;
- IV. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie:

1. art. 451 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 6 ust. 3 lit. d Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., nr 61, poz. 284) poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego T. W. (pozbawionego wolności) o doprowadzenie go na rozprawę odwoławczą wskutek bezpodstawnego uznania, iż w/w oskarżony nie wskazał w złożonym wniosku żadnych okoliczności uzasadniających jego prośbę, w związku z czym wystarczającą będzie obecność na rozprawach obrońcy oskarżonego, w sytuacji gdy - z uwagi na fakt, że przedmiotem rozpoznania w postępowaniu odwoławczym była apelacja obrońcy oskarżonego od wyroku sądu I instancji (zawierająca zarzuty dotyczące kwestii natury faktycznej, to jest nienależytej oceny dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku oraz zarzuty rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności i środka kompensacyjnego oraz niesłusznego zastosowania środka karnego), jak również przedmiotem rozpoznania przez sąd II instancji była apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej (zawierająca zarzut rażącej niewspółmierności - łagodności kary

pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego oraz wniosek o zmianę wyroku sądu I instancji poprzez podwyższenie wymiaru kary pozbawienia wolności do 3 lat) - wniosek oskarżonego o doprowadzenie na rozprawę odwoławczą winien być uwzględniony, co w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia oskarżonego prawa do obrony oraz naruszyło zasady rzetelnego procesu karnego.

Zdaniem skarżącego, wskazane powyżej naruszenie prawa procesowego przez sąd II instancji mogło mieć (a w praktyce miało) istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem istniała możliwość, że sąd II instancji - po zapoznaniu się z argumentacją oskarżonego przedstawioną na etapie głosów stron przed wydaniem zaskarżonego niniejszą kasacją wyroku - zmieniłby zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego wyrok sądu I instancji na korzyść oskarżonego lub też nie uwzględnił by apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zaniechanie sprowadzenia oskarżonego T. W. na rozprawę odwoławczą uniemożliwiło zatem oskarżonemu podjęcie obrony (poprzez osobiste przedstawienie swojej argumentacji przemawiającej za uwzględnieniem przez sąd II instancji apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego oraz nie uwzględnieniem apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej) przed możliwym pogorszeniem jego sytuacji prawnej związanej z uwzględnieniem przez sąd II instancji apelacji złożonej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej na niekorzyść oskarżonego (w której zawarto wniosek o zmianę wyroku sądu I instancji poprzez podwyższenie wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności).

2. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2024 roku (wskutek bezpodstawnego uznania, iż okoliczności, które miałyby być udowodnione wnioskowanymi dowodami nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy) pisemnego wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego T. W. z dnia 22 marca 2024 roku o dopuszczenie i przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z dokumentów w postaci:

- uwierzytelnionej fotokopii postanowienia Sądu Rejonowego - III Wydział Rodzinny i Nieletnich w Łukowie III Nsm 67/21 z dnia 28 lutego 2022 roku w przedmiocie zmiany wyroku rozwodowego w zakresie władzy rodzicielskiej oraz ustalenia kontaktów z dziećmi - na okoliczność obowiązków nałożonych na pokrzywdzoną K. W. przez sąd opiekuńczy w związku z przyznaniem oskarżonemu T. W. prawa do osobistego kontaktowania się z małoletnimi dziećmi stron poza miejscem zamieszkania dzieci i bez obecności matki dzieci w terminach wyznaczonych w w/w postanowieniu (których to obowiązków pokrzywdzona w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia i opisem czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku Sądu I instancji nie realizowała),
- odpisu pisemnego wniosku oskarżonego T. W. z dnia 18.08.2022 r. o egzekucję kontaktów z jego małoletnią córką A. W. (złożonego w Sądzie Rejonowym w Łukowie w dniu 23.08.2022 r.),
- odpisu pisemnego wniosku oskarżonego T. W. z dnia 3.10.2022 r. o stwierdzenie wykonalności prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego - III Wydział Rodzinny i Nieletnich w Łukowie III Nsm 67/21 z dnia 28.02.2022 r. (wraz z dowodem uiszczenia opłaty sądowej od wniosku) w sprawie z wniosku K. S. , z udziałem T. W. o zmianę kontaktów z małoletnimi dziećmi K. W. 1 i A. W. oraz doręczenie oskarżonemu odpisu w/w orzeczenia sądowego zaopatrzonego stwierdzeniem jego wykonalności (złożonego w Sądzie Rejonowym w Łukowie w dniu 5.10.2022 r.),
- odpisu zarządzenia SSR w Łukowie III Nsm 305/22 z dnia 17.10.2022 r. o zwrocie wniosku oskarżonego T. W. o egzekucję jego kontaktów z małoletnią córką A. W. z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych wniosku (to jest niezłożenia w zakreślonym terminie odpisu wykonalnego orzeczenia sądu w zakresie kontaktów z małoletnią córką),
- pisma przewodniego Sądu Rejonowego — III Wydział Rodzinny i Nieletnich w Łukowie z dnia 30 grudnia 2022 roku, sygnatura akt III Nsm 305/22 o zwrocie oskarżonemu T. W. wniosku o egzekucję kontaktów z małoletnią córką A. W. złożonego przez niego w dniu 23.08.2022 r. wraz z adnotacją o jego doręczeniu oskarżonemu w dniu 3.01.2023 r.

oraz

- dowodu z uzupełniających wyjaśnień oskarżonego T. W.
- na okoliczność podejmowania przez oskarżonego działań prawnych zmierzających do wyegzekwowania przez sąd przyznanych oskarżonemu kontaktów osobistych z małoletnią córką A. W. .

Zdaniem skarżącego, uchybienie powyższe mogło mieć (a w praktyce miało - z uwagi na wyrok sądu II instancji podwyższający do 3 lat orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności wskutek uwzględnienia apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej od wyroku sądu I instancji) wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż treść objętych wnioskiem dowodowym obrońcy oskarżonego z dnia 22 marca 2024 roku dowodów z dokumentów (z których wynikał czasokres kontaktów oskarżonego z małoletnią córką stron, obowiązki nałożone na oskarżonego i oskarżycielkę posiłkową w orzeczeniu sądu opiekuńczego oraz fakt bezskutecznego podejmowania przez oskarżonego prób wyegzekwowania od oskarżycielki posiłkowej K. S. na drodze prawnej stosowania się do obowiązków nałożonych na nią w orzeczeniu sądu opiekuńczego regulującego sposób kontaktowania się oskarżonego z dziećmi stron, w szczególności z zamieszkującą wraz z oskarżycielką posiłkową małoletnią córką stron) oraz treść uzupełniających wyjaśnień oskarżonego (w których oskarżony zamierzał podać, iż do chwili obecnej - z przyczyn od niego niezależnych - nie był w stanie złożyć skutecznego wniosku o egzekucję przyznanych mu kontaktów z małoletnią córką stron z uwagi na fakt, iż do chwili obecnej - pomimo złożonego i opłaconego wniosku z dnia 3.10.2022 r. - nie otrzymał z sądu opiekuńczego odpisu prawomocnego postanowienia SR w Łukowie II Nsm 67/21 z dnia 28.02.2022 r. o zmianie kontaktów z małoletnimi dziećmi wraz ze stwierdzeniem wykonalności orzeczenia, który to dokument jest niezbędny do wszczęcia postępowania w przedmiocie egzekucji kontaktów z dziećmi) przemawiała przeciwko uznaniu za zasadny zarzutu apelacyjnego pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej (uznanego przez Sąd II instancji za zasadny na str. 9 uzasadnienia wyroku) o nieuwzględnieniu przy wymiarze kary okoliczności, iż oskarżony - dysponując środkami prawnymi określonymi

w przepisach art. 598<sup>15</sup> – 598<sup>21</sup> k.p.c. - nigdy nie realizował swoich uprawnień w zakresie egzekucji kontaktów z dziećmi, co wynikało zapewne z tego, iż w rzeczywistości nie miał do tego podstaw, wobec czego usprawiedliwienie popełnienia przypisanych mu przestępstw chęcią realizowania kontaktów z małoletnią córką stron uznać należy za bardzo niskie pobudki w działaniu oskarżonego).

3. art. 4, 167 i 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia z urzędu w postępowaniu odwoławczym dowodu z zeznań świadków J. G. , W. M. oraz A. C. i przeprowadzenia tego dowodu poprzez ujawnienie bez odczytywania zeznań w/w świadków złożonych na rozprawie w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Łukowie w sprawie o sygnaturze III Nsm 136/22 (kserokopia protokołu rozprawy zawierająca zeznania w/w świadków znajduje się w aktach sprawy karnej) - na okoliczność właściwości i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania w miejscu zamieszkania oraz w miejscu pracy (które to okoliczności miały istotne znaczenie dla określenia rodzaju i wysokości kary wymierzonej oskarżonemu).

Zdaniem skarżącego, uchybienie powyższe miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż uwzględnienie przez sąd II instancji treści zeznań w/w świadków (z których wynika, iż przed osadzeniem w zakładzie karnym w związku z zastosowaniem w niniejszej sprawie tymczasowego aresztowania oskarżony w sposób wzorowy wywiązywał się z obowiązków sprawowania stałej i bezpośredniej opieki nad jego małoletnim synem K. W.1, który od lutego 2022 roku uciekł z miejsca zamieszkania oskarżycielki posiłkowej i zamieszkał wraz z oskarżonym) mogłoby skutkować zaniechaniem przez sąd II instancji zmiany wyroku sądu I instancji polegającej na podwyższeniu do rozmiaru 3 lat kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego.

4. art. 7 i 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 i 457 § 2 k.p.k. poprzez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego w sposób należyty do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego T. W. - które to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi

na fakt, iż doprowadziło do przedwczesnego wydania przez sąd odwoławczy wyroku w sytuacji niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy możliwymi do przeprowadzenia dowodami i oparcia rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym, jak również do - co w konsekwencji naruszyło standardy rzetelnego procesu karnego, pozbawiło oskarżonego prawa do rozpoznania jego apelacji w całości przez sąd II instancji oraz doprowadziło do nie rozpoznania sprawy przez sąd II instancji w granicach apelacji, oparcia rozstrzygnięcia jedynie na części zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz nienależytego wyjaśnienia zasadności rozstrzygnięcia sądu odwoławczego w granicach umożliwiających zrozumienie i poddanie merytorycznej kontroli kasacyjnej podstaw tego rozstrzygnięcia zawartych ostatecznie w wyroku.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Siedlcach - II Wydział Karny do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Ponadto w skardze wniesiono o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary 3 lat pozbawienia wolności (które jest realne z uwagi na długotrwały czasokres oczekiwania na rozpoznanie niniejszej kasacji) spowoduje nieodwracalne skutki prawne wobec oskarżonego.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego. Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika jednoznacznie, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci

bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia. Wniesienie zatem skutecznej kasacji jest ze wskazanych wyżej powodów istotnie ograniczone. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem służyć temu, aby doszło do ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej. W toku takiego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności i trafności dokonanych ustaleń faktycznych oraz nie bada się współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19).

Za niezasadny uznać należy zarzut zawarty w punkcie 1 kasacji obrońcy skazanego. Wskazać bowiem należy, iż zgodnie z treścią art. 451 k.p.k. sąd odwoławczy, na wniosek oskarżonego pozbawionego wolności złożony w terminie 7 dni od daty doręczenia mu zawiadomienia o przyjęciu apelacji, zarządza sprowadzenie go na rozprawę, chyba że uzna za wystarczającą obecność obrońcy. Treść tego przepisu jednoznacznie wskazuje, iż zasadą jest sprowadzenie oskarżonego pozbawionego wolności na rozprawę odwoławczą - w wypadku złożenia odpowiedniego wniosku, co ma umożliwić mu realizację prawa do obrony w znaczeniu materialnym przez osobiste przedstawienie argumentów, przemawiających zwłaszcza za uwzględnieniem apelacji wniesionej na jego korzyść. Wskazać jednocześnie należy, iż wyjątkiem od tej zasady jest uprawnienie sądu odwoławczego do uznania za wystarczającą obecność samego obrońcy na rozprawie apelacyjnej, co też w przedmiotowej sprawie miało miejsce. Sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosku oskarżonego o doprowadzenie, zaś oskarżony swojego wniosku w żadnym zakresie nie uzasadnił. Zatem sąd zasadnie uznał, iż udział obrońcy w rozprawach odwoławczych będzie wystarczający. Jednocześnie podkreślić należy, iż skarżący we wniesionej kasacji nie wykazał, iż sąd nie doprowadzając oskarżonego na rozprawę odwoławczą dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia. To na skarżącym ciąży bowiem obowiązek wykazania zaistnienia obu tych wymogów kumulatywnie, których istnienie warunkowałoby uznanie zarzutu za zasadny. Zdaniem Sądu Najwyższego, skarżący nie wykazał w żadnym zakresie, aby niedoprowadzenie

skazanego miało istotny wpływ na treść wydanego przez sąd odwoławczy wyroku. Wbrew stanowisku skarżącego, nie każde rażące naruszenie prawa może ostatecznie mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i prowadzić do przekonania o wysokim prawdopodobieństwie wydania odmiennego rozstrzygnięcia w sytuacji braku owego naruszenia (zob. postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2024 r., V KK 276/23; postanowienie SN z dnia 19 lutego 2021 r., V KK 4/21).

Za chybiony również uznać należy zarzut zawarty w punkcie 2 kasacji. Sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosków dowodowych obrońcy skazanego, wskazując, że okoliczności, które miałyby być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd odwoławczy powołując się na ten argument musiał uprzednio dokonać wstępnej oceny jeszcze nie przeprowadzonego dowodu, uwzględniając treść art. 7 k.p.k., która doprowadziła do uznania, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wnioski dowodowe obrońcy w istocie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia. Podkreślić jednocześnie trzeba, że to sąd jest gospodarzem postępowania jurysdykcyjnego, dlatego w jego gestii pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu. Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez strony i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 k.p.k. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, iż w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody przypisanie skazanemu sprawstwa zarzucanego mu czynu jawi się jako w pełni zasadne.

Za całkowicie bezzasadny uznać należy również zarzut zawarty w punkcie 3 kasacji. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przepis art. 167 k.p.k. nakłada na sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a zatem w zakresie niezbędnym dla prawidłowego wyrokowania. Sąd orzekający ma zatem obowiązek dochodzenia do prawdy również w sytuacji, gdy strony nie wnioskują o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia (zob. postanowienie SN z dnia 8 stycznia 2024 r., II KK 537/24). Warunkiem skuteczności zarzutu kasacyjnego naruszenia normy z art. 167

k.p.k., jest wskazanie na obiektywnie istniejące powody, dla których sąd nie podjął inicjatywy dowodowej, którą podjąć należało. Zatem do obrazu tego przepisu może dojść jedynie w sytuacji, gdy istnieje uzasadnione przekonanie, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest niepełny, pojawiają się wątpliwości, co wymaga jego uzupełnienia. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie wystąpiła. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika wprost, że dla przypisania skazanemu sprawstwa popełnionego czynu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający. W ocenie sądu odwoławczego, jedynie w zakresie wymiaru kary sąd I instancji, pomimo dostrzeżenia wielu okoliczności obciążających, nie nadał im odpowiedniej rangi, dlatego w tym zakresie sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok i podwyższył orzeczoną karę do 3 lat. Z kolei art. 366 § 1 k.p.k., powoływany w treści tego zarzut, nie ma charakteru kasacyjnego, bowiem przepis ten określa sposób procedowania przewodniczącego składu orzekającego sądu pierwszej instancji, a tym samym nie powinien być podnoszony w kasacji (zob. postanowienie SN z dnia 28 kwietnia 2022 r., II KK 497/22).

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut zawarty w punkcie 4 kasacji. W pierwszej kolejności wskazać należy, że sąd odwoławczy po rozpoznaniu wniesionych apelacji odniósł się do wszystkich podnoszonych tam kwestii. Sąd ten zatem w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., co wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Podkreślić trzeba, że o naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (w ogóle się do nich nie odniesie), zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k., gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnosząca się do określonego zarzutu lub wniosku apelacji, albo też argumentacja ta wprawdzie jest, ale jest ogólnikowa, schematyczna i nie ustosunkowująca się *in concreto* do istoty zarzutów (zob. postanowienie SN z dnia 5 października 2022 r., IV KK 341/22). W przedmiotowej sprawie tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca. Co istotne, sam fakt rozpoznania przez sąd drugiej instancji postawionych w zwykłym środku odwoławczym zarzutów w sposób, który nie satysfakcjonuje autora apelacji, nie oznacza, że przeprowadzona instancyjna kontrola jest wadliwa. W rozpatrywanej sprawie sąd odwoławczy nie czynił własnych ustaleń faktycznych, a jedynie

poddawał kontroli orzeczenie sądu I instancji, utrzymując je zasadniczo w mocy. Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. może być stawiany wyrokowi sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca

Reasumując, zdaniem Sądu Najwyższego, przeprowadzona przez sąd odwoławczy kontrola instancyjna była rzetelna i wnikliwa. Sąd Okręgowy rozważył wszystkie zarzuty i wnioski apelacji obrońcy skazanego, swoje stanowisko w tym zakresie w sposób logiczny uzasadniając, zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że podniesione w omawianej kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku stało się bezprzedmiotowe.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

SSN Anna Dziergawka

[J.J.]

[ał]